

Cat-skiing - topptur for latsabber? OA ble med på jomfruturen

Å bli dratt opp på en fjelltopp etter en tråkkemaskin kan høres ut som fjellsport for latsabber. Etter å ha prøvd jomfruturen på Slettefjell ved Beitostølen, er ikke OAs journalist sikker på at det stemmer likevel.

Av [Ingvar Skattebu](#)

Publisert: 26.02.23 12:41

– Å fy fadern, sier Vidar Eltun. Ordføreren i Vang takket også ja til å bli med på den første cat-skiing-turen. Han tar seg på lårene og kjenner på akkurat det samme som OAs utsendte. Det var morsomt - og vondt. Mest mot slutten.

Tredjemann på turen, reiselivsdirektøren Atle Hovi, er tidligere toppalpinist i norsk sammenheng, og konkurrerer hver påske mot gjestene sine i parallellslalåm. Den som slår hotelldirektøren, får påskehelga for en krone.

Også Hovi er passe svett i luggen etter turen. Og heldigvis kjenner han det også i beina.

Prøveprosjekt

Cat-skiing testes ut i Norge som en prøveordning. Seks kommuner har fått tillatelse til å lage opplegg, basert på visse kriterier. Vang i Valdres er en av disse seks kommunene. Der er det satt i gang cat-skiing på to steder: På Filefjell og i Raudalen. Vilåret er at tråkkemaskinen kan ta over der en skiheis stopper. Derfra kan skifolket trekkes opp til et toppunkt, og kjøre ned derfra.

I Raudalen, som ligger under Beitostølen-paraplyen og som geografisk sett ligger i Vang, blir modellen nå testet ut. Jomfruturen foregikk slik:

SLIK: Stavene knyttes til tauet. Vi er klart for oppturen.

Vi møttes ved Radisson-hotellet på Beitostølen. Der pakket vi ski, klær og utstyr i en bil og ble kjørt til Raudalen. Der selte vi på med ski og en ryggsekk med sikkerhetsutstyr. Vi ble påsatt en radiosender dersom uhellet skulle skje og vi ble tatt av snøras.

Så tok vi heisen opp til det høyeste punktet. Der ventet en tråkkemaskin med et dobbelt tau. Skistavene knyttet til tauet, og dermed kunne vi starte oppturen.

I dette tilfellet gikk ruta opp til det høyeste punktet på Slettefjell. Der stanset tråkkemaskinen. For vår del var turen så vidt i gang.

Atle Hovi så ut ei rute for nedfarten. Men den gikk ikke tilbake til Raudalen, men andre veien, sør-vestover mot bygda i Vang.

Heftig opplevelse

Oppe på toppen blåser det kuling. Snøen fyker vilt. Å snakke sammen er knapt mulig.

Så vi setter i gang, og kjører mer eller mindre perfekte svinger på skiftende is- og snøføre. Den første strekningen er høyfjell, uten vegetasjon. Hellinga i terrenget er godt under de maksimale 30 gradene, som er grensen for hvor det skal være trygt å ferdes.

Etter noen minutters kjøring, nærmer vi oss vegetasjonen. Først kan vi leke oss gjennom bjørkeskogen, så kommer den småvokste granskogen. Nå er snøen rein pudder, og februarsola varmer godt.

Atle drar fram kaffe og Kvikk Lunsj fra sekken. Det er på plass med en pause. Vidar har med påsmurte rundstykker. Alle tre kjenner allerede på at lårene har vært i bruk.

AU! OAs utsendte fikk også kjenne at det brant i lårmusklene.

Bare å nyte utsikten

– Det er en fantastisk fin opplevelse, konstaterer allerede ordføreren. På toppen, der vi forlot tråkkemaskina, hadde vi utsikt mot Beitostølen, Bitihorn og deler av Jotunheimen. På nedkjøringa er det naturen i Vang som er kulissen. Vi ser bygdene, vi ser Vangsmjøsa, vi ser Grindafjellet og andre severdigheter i fjellkommunen Vang.

Her nede, på rundt 1000 meter, er vi i ly for vinden.

Videre går turen gjennom småvokst granskog og kupert terreng, som er en favoritt for mange løssnøkjørere. Vi møter snart på den første hytta. Derfra går turen videre nedover i en maskinkjørt skiløype, før vi igjen kommer ned på en bygdevei.

Men vi er ikke nede for det. Flere minutter seinere er vi framme, nede i bygda og ved fylkesveien. Der venter returtransporten.

KAFFEPAUSE: Nedturen fra toppen tar sin tid. Atle Hovi hadde kaffe i sekken.

Bygger et konsept

– Vi har ikke annonsert cat-skiing ennå. Men det vil skje i løpet av kort tid, forteller Atle Hovi.

Han må få på plass en operatør, og lage et helt ferdig konsept. Det handler om alt fra sikkerhet og rammer til guiding og informasjon underveis. Og noe logistikk.

- Vi kommer til å følge den ruta vi har kjørt i dag og passe på at vi gjør dette innenfor trygge rammer.

Reglene fra miljøverndepartementet er klare. Den høyeste toppen skal slik sett bli en forlengelse av en skitrekking.

For hver opptur er det lov å ha med 15 skikjørere.

Prisen for å være med på en slik tur er ikke fastsatt ennå.

- Skal være ydmyke

De seks kommunene som i 2018 fikk lov til å prøve ut fenomenet er Jølster (Vestland), Eid (Vestland), Surnadal (Møre og Romsdal), Vang (Innlandet), Oppdal (Trøndelag) og Stryn (Vestland).

Samtidig kom de kritiske stemmene.

- Noe av det som er bra med Norge er at vi kan nyte naturen helt fritt, uten å bli forstyrret av lyder utenfra. Vi tror folk har nok med de lydene som er i naturen fra før, og at de ikke vil ha motorisert ferdsel inn i naturen, sa kommunikasjonssjef Mette Øinæs Habberstad i DNT til NRK den gang.

- Vi både skal og må være ydmyke overfor dette. Vi er kjempehappy for å få lov til å prøve ut cat-skiing. Men vi vet også at vi er ute i fri natur, og det skal vi ha stor respekt for, sier Atle Hovi.

- Vi har også et omdømme å ta vare på, og vi skal ta vare på fjellet rundt oss.

SIKKERHET: Alle som skal være med på turen blir påmontert en radiosender i tilfelle ulykken skulle være ute.

Blir neppe stort

Han har registrert en viss interesse for cat-skiing. Skimagasinet Fri Flyt har vært i kontakt med Hovi mange ganger.

– Vi tror ikke at dette noen gang blir snakk om stort volum. Kall det heller krydder i opplevelsestilbudet, sier Hovi.

For det er nettopp opplevelsen Hovi vi trekke fram. Å starte fra Raudalen, blir dratt opp på 1300-1400 meter og nyte utsikten i alle retninger, før du kan boltre deg ned fjellsidene mot Vang er en opplevelse for minneboka, mener Hovi etter å ha tatt turen selv.